

SVÁTEK MÁ LÝDIE

Čím dál sníh prchá, tím více poprchá, časně zrána
nevymnuto na jasně, jitro blátivé, trupy naivních
klátivé, pomocí neviditelné ruční pumpy v Žitné
vytahují fluidum přejeté kočky

zpod asfaltu.

Ano. Ne vždy se prosinci podaří upéct vánočky, ne
vždy město řádně vykyne a žádné nemá tolik
okřídlených andělů, aby z nás u řeky vyzobali
nadrobený splín, a ty pražské už vůbec nezkoušejte
krmit pocitem, že ta páska napříč náplavkou je
cílová, když svítí nápisem *policie* a jen komusi
posloužila pro okamžik opakovaného

startu.

A čím víc tu sníh taje, tím dále od ráje, jak nevařit
z vody, nevím, kam zasek bych cepín, nevím, do
Vyšehradské skály nikdy, možná tam, kam utíká
brýlemi vrkat polovina vědecké obce, do pajzlu
zvaného Oáza, kde zatím netuší, že od bohnického
ústavu vzlétl havran a vyhlíží dalšího s titulem před
a za, a bude-li déšť důsledně preludovat v moll,
vezme s sebou i pár

Mozartů.

Pak pršet přestalo. To odpřisáhnou na dvě oči, před
třetím zjevila se stéla, zřejmě na počest obětí, já
poklekl, a když pokleklo i já do té jemnohmotné
deprese, udělalo se mi zle od žaludku. Nehodlal se
smířit s rolí houpacího křesla, v kterém sedí a pije
čaj Ela, jakási moje prý dívka budoucí, až vykročím
z času minulého, nepoznává se, cizí muž a cizí
žena, naklíčování v mé dutině břišní, která ty dva
nedokázala natrávit a úpěla bolestí, když zatlačili
káry a vešli k sobě, když koně v obličejích rozbili,

ale zápach octu zbyl, úplně mě řezalo, jak si ani jeden neužil, a za oba jsem dýchal, aby společných úst vítr dohnal a smetl bůhvíjakou vinu a brečel jsem.

Kartu

držím tak, abyste mi neviděli do tváře. A už jsem vám řekl, že pršet přestalo. Běžte se projít, pozdravujte nenapravitelné optimisty, hloupé sebevrahy i chytré blázny, a něco jim kupte.

Sázím na vás.